

אוצר השבת

ארויסגענומען פון
ספר אוצר השבת
 ע"י הרה"ג
 ר' דוד דוב מייזליש שליט"א

פרשת חיי שרה

קדושת שבת

אכטונג געבן אויפ'ן רעדן שבת

דער חיד"א ברענגט פון ספר סדר היום וואס זאגט: דער מענטש וואס שמועסט איבריגע רייד שבת אדער וואכענדיגע זאכן, איז זיין שטראף זייער גרויס, ווייל ער איז פוגם אין דעם קדושת היום אויף דער וועלט, ווי אויך איז ער פוגם אין הימל, ער ווייזט מיט זיינע שלעכטע מעשים אז ער האט נישט קיין חלק באַלאַקי ישׂראל.

דאס זעלבע שטייט אין זוהר הקדוש [פ' ויקהל דף ר"ה] אז דער מענטש וועלכע רעדט וועלטליכע זאכן, דער איז מחלל שבת! ער האט נישט קיין חלק אין דעם אידישן פאלק! צוויי מלאכים זאגן וויי פאר דעם מענטש וואס האט נישט קיין חלק אין הקדוש ברוך הוא. ווייל שבת דארף דער מענטש בלויז זיין באשעפטיג מיט דאווענען געזאנגן און לויבן השם יתברך און מיט לערנען די תורה.

דער חיד"א שרייבט אויף דעם אז עס איז נישט קיין ספק אז אידישע קינדער זענען הייליג ווי דער אפשטאם פון ווי זיי שטאמען פון די הייליגע אבות, און דאס וואס זיי זינדיגן איז נאָר אַ שוַגַג, ווייל זיי ווייסן נישט אז דאס רעדן שבת איבריגע רייד איז ממש אַן אַיסור, אבער אַז מען ווייסט שוין דארף מען דערויף תשובה טוהן, און השם יתברך וועט נישט צוריק האלטן דאס גוטס פאר די וואס גייען מיט זייער גאנצקייט.

לב דוד מהחיד"א

שבת לה' אלקיך, רבי אלעזר זאגט בשם רבי מאיר אז דער פסוק מיינט אז מען רוהן אזוי ווי דיין באשעפער רוהט, פונקט ווי השם יתברך רוהט פון רעדן, אזוי אויך זאלט איר רוהן פון רעדן.

רבי חנינא זאגט: זייער שווער האבן די חכמים מתיר געווען צו זאגן שלום אום שבת.

רבי אבא בר כהנא זאגט: רבי שמעון האט געזען אז זיין מאמע רעדט אום שבת, האט ער איר געזאגט: מאמע עס איז שבת, און זי האט געשוויגן.

מדרש הגדול יתרו כ"י

די זאלסט אכטונג געבן אויף דיין רעדן אום שבת, ווייל אויף אלעם וועסטו אפגעבן אַ דיין וְחֶשְׁבוֹן.

צוואת רבי אליעזר הגדול

הגאון הגר"א שרייבט אין אַ בריוו: שבת און יום טוב זאלט איר בכלל נישט רעדן זאכן וועלכע זענען נישט זייער שטארק וויכטיג. אויך די גאר וויכטיגע זאכן זאלט איר וואס מער מקצר זיין, ווייל די קדושת שבת איז זייער גרויס. זייער שווער האבן די חכמים מתיר געווען צו זאגן שלום אום שבת. זעה אויף איין וואָרט שלום וויפיל האט מען מחמיר, בפרט זאל מען אכטונג געבן נישט צו רעדן פאר די סעודות שבת, ווי אויך אינמיטן די סעודת שבת זאל מען חס ושלום נישט רעדן קיין דברים בטלים, און כל שכן חס ושלום אז מען זאל חלילה נישט רעדן קיין לשון הרע א.ד.ג.

אגרת הגר"א

שבת זאגט נישט אן עם הארץ קיין ליגענט

שבת קומט יעדער צום אָמַת, ווייל שבת איז אַ טייל פון פארגעניגן פון עולם הבא וואס איז דער אָמַת'דיגע וועלט, דעריבער ווערט אום שבת נמשך דער אָמַת אויף דער וועלט, אז דער עם הארץ האט אויך מורא צו זאגן אַ ליגענט. דעריבער איז פארשטענדליך אז אן דעם שבת קען מען נישט אַרײַן קומען אין עולם הבא, ווייל

קדושת שבת

דער חיד"א ברענגט פון האריה"ק [שער מאחז"ל פסחים] אז שבת האבן אלע עולמות אן עליה דעריבער האבן די עמי הארץ מורא צו זאגן אום שבת א ליגענט, ווייל דער פגם דעגרייכט ביז צו די העכערע הימלן.

דער רמב"ם אין פירוש המשניות [דמאי, שם] זאגט אז פאר די עמי הארץ איז בכלל יעדע עבירה אום שבת זייער א הארב זאך, ווייל שבת איז א הייליגע טאג, דערפאר צוליב דעם קדושת השבת האבן זיי מורא צו זאגן שבת א ליגענט, זייער נשמה פארשטייט אז א פגם אום שבת איז זייער גרויס מער ווי אין די וואכן טעג וועלכע זענען נישט קיין הייליגע טעג, דעריבער האבן זיי מורא פון דעם שבת און זאגן נישט קיין ליגענט.

פחה עינים לחיד"א פסחים מט.

שטייט אין ירושלמי [דמאי פ"ד ה"א], אז די עמי הארץ זאגן שבת נישט קיין ליגענט, ווייל זיי האבן מורא פון שבת.

צדיקים האבן געזאגט א רמז אויף דעם מאמר פון ירושלמי אז דער עם הארץ וועלכע ארבעט שווער א גאנצע וואך, דארף א גאנצע וואך זיך שרעקן אז אפשר וועט ער נישט ראוי זיין צו קענען דערשפירן דעם קדושת השבת.

מובא בספר מתנה טובה

ליגענט זאגן איז חילול שבת

נאך א טעם קען מען זאגן אז דערפאר האבן די עמי הארץ מורא צו זאגן א ליגענט אום שבת, ווייל דער תרגום אויף דעם פסוק וְדָבַר דָּבָר [ישעי' נ"ח] זאגט, אז דער פסוק מיינט ומללא מילין דאונס - אז מען טאר נישט רעדן אום שבת אומוירדיגע רייד, אזעלכע רייד וואס מען טאר נישט אפילו אינדערוואכן רעדן, ווייל דאס איז אויך א חילול שבת, [עי' רד"ק שם שפ"ו כן]. קומט אויס אז אויב זאגט מען שבת ליגענט איז אויסער די עבירה פון ליגענט זאגן ווערט דאס אויך גערעכנט ווי מען איז דערמיט מחלל שבת.

לויט דעם קומט אויס אז שבת דארף מען מער זיין געווארנט מען זאל חלילה נישט עובר זיין אויף קיין שום עבירה, ווייל אויסער די עבירה איז מען אויך מחלל דעם שבת, וד"ל.

עי' כע"ז בישמח משה בין הרקח דמאי

מען קען נישט גראד גיין פון א וועלט וואס איז א וועלט פון ליגענט, צו א וועלט וואס איז בלויז אמת, דעריבער מוז מען היטן דעם שבת אויף דער וועלט כדי מען זאל קענען זוכה זיין אנצוקומען צום עולם הבא. **אמרי פנחס החדש, שבת אות מ"ז נאך** א טעם קען מען זאגן פארוואס דער עם הארץ האט מורא צו זאגן ליגענט שבת, ווייל שבת ווייזט נאך בלויז אויף אמת, ווי דער בני יששכר זאגט [דרך פיקודך מל"ת לא תענה] אז השם יתברך וואס איז אמת האט באשאפן דער וועלט מיט בלויז אמת, און ווען איינער זאגט א ליגענט באשאפט ער יעצט א נייע זאך וואס השם יתברך האט דאס נישט באשאפן, ער איז אן עבודה זרה, ער באשאפט א נייע זאך, השם יתברך באשאפט נישט קיין שום זאך וואס איז ליגענט, ווייל השם יתברך איז בלויז אמת, [ע"ש שהאריך בזה].

קען זיין אז דערפאר האט דער עם הארץ מורא צו זאגן א ליגענט שבת, ווייל דער שבת צייגט דאך נאך אויף אמת, און אז ער וועט זאגן א ליגענט, קומט אויס אז ער קען נישט מער עדות זאגן אויף דעם שבת וואס צייגט איבער נאך דעם אמת.

שטייט אין ירושלמי [דמאי פ"ד ה"א], אז די עמי הארץ אויב זיי זאגן אום שבת אז זיי האבן שוין אפגעשייד מעשר פון זייערע פירות זענען זיי באגלייבט, ווייל שבת זאגן זיי נישט קיין ליגענט, זיי האבן מורא פון שבת צו זאגן א ליגענט.

לכאורה איז דאס א פלא אז היינטיגע צייטן האט מען נישט קיין מורא צו זאגן ליגענט אום שבת.

נאך עס קען זיין אז אין די צייטן פון די חכמי המשנה האבן די גדולי החכמים פארמאגט א געוואלדיגן מורא אום שבת, אז דאס האט אויך משפיע געווען אויף די עמי הארץ א געוואלדיגן מורא פון שבת. **דברי יחזקאל לשבת, ויאל משה מאמר לשון הקודש דף תמ"ז.**

עס קען זיין אז דערפאר האבן די עמי הארץ מורא פון שבת, וויבאלד עס שטייט אין כתבי האריז"ל, אז משה רבינו גיט צוריק יעדן שבת די צוויי קרוינען וואס זענען די מדה פון אהבה און יראה, וואס דאס איז די בחינה פון די נשמה יתירה, און וויבאלד מען באקומט די יראה דורך משה רבינו, דעריבער האבן די עמי הארץ מורא צו זאגן א ליגענט אום שבת. **מאור עינים פ' תשא ד"ה ע"ה**